

רעפ 2875-11-24 - מוחמד סוב לבן נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2875-11-24

לפני: כבוד השופט יוסף אלרון

המבקש: מוחמד סוב לבן
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים ב-עפ"ת 68511-05-24 מיום 7.10.2024 שניתן על ידי השופטים א' אברבנאל, ח' זנדברג ו-פ' נויבירט

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטים א' אברבנאל, ח' זנדברג ו-פ' נויבירט) ב-עפ"ת 68511-05-24 מיום 7.10.2024 בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (סגנית הנשיא ש' זוכוביצקי-אורי) ב-פ"ל 6902-02-22 מיום 26.4.2024.

2. המבקש הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום. לפיו, המבקש, שמעולם לא הוציא רישיון נהיגה ושבעניינו צו פסילה בתוקף, נהג ביום האירוע ברכב ללא תעודת ביטוח. כשהמבקש זיהה בנתיב הנגדי נידת משטרה, הוא האיץ והחל בנסיעה מהירה. הניידת נסעה אחריו וסימנה לו לעצור, אך המבקש נמלט מהמקום כאשר הוא עולה על המדרכה. במהלך נסיעתו, המבקש פגע באדם ששהה באזור והדף אותו אל המדרכה. לאחר התאונה כרז השוטר בניידת למבקש לעצור, ואולם הוא המשיך בנסיעה מבלי להגיש עזרה לנפגע. בשלב מסוים המבקש הגיע לדרך ללא מוצא, יצא מרכבו והחל בבריחה רגלית. כתוצאה מהתאונה הנפגע פונה לבית החולים כשהוא סובל מחבלה, אובדן הכרה ושבר.

המבקש הורשע בהתאם להודאתו כאמור בעבירה של נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה ברכב ללא ביטוח לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970; נהיגה ללא רישיון נהיגה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה; נהיגה פוחזת של רכב לפי סעיף 388(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין; אי מסירת פרטים בתאונת נפגעים לפי תקנה 144א(3) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה); ואי הגשת עזרה לנפגע בתאונה לפי סעיף 144א(2) לתקנות התעבורה.

במסגרת גזר הדין, בית המשפט הדגיש בין היתר את העבר הפלילי התעבורתי המשמעותי של המבקש, ומנגד ציין לחיוב את תהליך השיקום שעבר. בית המשפט גזר על המבקש עונש של 12 חודשי מאסר בפועל, והפעיל שני מאסרים מותנים התלויים ועומדים נגדו: האחד בן 6 חודשים, שהופעל במצטבר; והאחר בן 9 חודשים, שהופעל בחופף. כך, בסך הכל נגזרו על המבקש 18 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

3. בערעורו לבית המשפט המחוזי המבקש טען כי נקבע בשגגה שהוא לא כשיר לביצוע עבודות שירות, כאשר אי-כשירותו הייתה זמנית בלבד. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, וציין כי בראי חומרת המעשים ועברו התעבורתי המכביד, בדין הושת על המבקש עונש מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח.

4. במסגרת הבקשה שלפניי, המבקש טוען כי הערכאות קמא לא הסבו משקל מספק לתהליך השיקום שעבר. עוד נטען כי שגה בית משפט השלום כשקבע שהמבקש אינו כשיר לביצוע עבודות שירות, שכן אי-כשירותו הייתה זמנית בלבד והוא כשיר כעת לרצות את עונשו בדרך זו.

5. דין הבקשה להידחות. רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים נדירים בלבד, המעוררים סוגיה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטני של המבקש, כאשר מתעוררים בנסיבות העניין שיקולי צדק ייחודיים או כשנגרם עיוות דין (רע"פ 13002-10-24 אקסברד נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (15.10.2024)). יתרה מכך, בקשת רשות ערעור על חומרת העונש תתקבל רק במקרים יוצאי דופן שבהם ניכרת סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנוהגת (רע"פ 3431/24 גבארין נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (24.4.2024)). המקרה דנן אינו נמנה על חריגים אלה, משטענות המבקש נטועות בדלת אמות עניינו הפרטני.

6. התנהגות המבקש, העולה מכתב האישום החמור שבו הודה והורשע, גילתה היעדר מורא מוחלט בפני החוק. מעשיו אף הובילו לפגיעה ישירה ומשמעותית בעובר אורח שנקלע בדרכו. בנסיבות אלה,

שיקולי השיקום נסוגים לעומת הסיכון המוחשי והברור הנשקף מהמבקש לשלום הציבור, אשר מחייב ענישה משמעותית שתרחיק את המבקש מהציבור (וראו רע"פ 4658/24 גמליאלי נ' מדינת ישראל (10.6.2024))

7. זאת ועוד, העונש שהושת על המבקש חורג לקולה ממדיניות הענישה הנוהגת, ובוודאי שלא להפך. לחובתו מספר הרשעות בעבירות תעבורה שונות. כך, למרות שהמבקש מעולם לא הוציא רישיון נהיגה, זוהי הרשעתו הרביעית בעבירה של נהיגה ללא רישיון, כאשר בעבר נגזרו עליו עונשי מאסר בפועל אשר לא מנעו ממנו לחזור לסורו. למעלה מכך, עונשי המאסר המותנה הופעלו בחפיפה חלקית, בחריגה מההלכה שלפיה מאסר מותנה יופעל במצטבר, וגם בכך יש כדי לעשות חסד עם המבקש.

8. אף אין בידי לקבל את טענת המבקש ביחס לקביעת בית משפט השלום כי הוא ירצה את עונש המאסר בפועל מאחורי סורג ובריח - ולא בדרך של עבודות שירות. עבודות שירות הן פריווילגיה שניתנת לנאשם, בין היתר, משיקולי שיקום (ע"פ 1250/24 עליאן נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (31.10.2024)). אולם, במקרה זה חומרת מעשי המבקש ועברו הפלילי המכביד מובילים למסקנה כי על ענישה הולמת לכלול רכיב של מאסר מאחורי סורג ובריח, כך שאין להתערב בתוצאה העונשית של הערכאות קמא, בוודאי שלא במסגרת בקשת רשות ערעור.

9. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ג' חשוון תשפ"ה (04 נובמבר 2024).

יוסף אלרון
שופט